

David
baldacci

*Kívánj
csodát*

EURÓPA
KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 2015

HARMADIK FEJEZET

A harang bő kongása megnyugvást és áhítatot hirdetett. A telten zengő hang behintette az egész környéket, akár azok a csöndes, kitartó tavaszi esők, amiktől a fák új rügyeket hoznak, és a fű nyújtózva éledezni kezd a hosszú téli álom után. A családi házak kéményeiből kandallótüzek füstcsíkjai szálltak fel, amelyek egymásba fűződve bodorodó ábrát rajzoltak a tiszta, magas égre. Dél felől New York City rettentő tornyai nyújtózkodtak, a gőgös minaretek, dollármilliók és munkában meggörbedt háta merev emlékművei. Úgy böködték az ég koronáját, mintha le akarnák lökni.

A templom robusztus terméskő épülete mozdíthatatlanul lehorgonyozva állta a kapuján beözönlő emberi gondok és bajok áradatát. Ez a tornyos kőcölöp stabil, vigasztaló nyugalmat sugárzott magából, amit még az is megérezett, aki csak elsétált a templom épülete mellett.

A vastag falak között más hang is vegyült a szent harang zúgásába: a szent éneké.

A *Csodás kegyelem* áradó dallama ömlött végig a padsorok között, és felgyűlt elől a falnál a fehérgaléros férfiak portréi alatt, akik egész életükben csak nyelték magukba a gyónások titkait, a legdurvább vallomásokat is, hogy azután a Szűzanya képét osztogassák gyógyírként a sok emberi sebre. Az ének

hullámai nekicsapódtak körben a kálvária reliefjeinek, a Krisztus keresztútját, megfeszítését, haldoklását és feltámadását ábrázoló domborműveknek, majd elhaltak a bejárat melletti szenteltvíztartó kis medencéje alatt. Napfény tört át az ólomüveg ablakokon, a ragyogó színekből szivárványt vetve a Krisztusok sorfala és a bűnösök padsora közé. Oz és Lou kisebb korukban – amikor még nem úgy kellett őket elvoncsolni misére – mindig nagy gyönyörűséget leltek ebben a színes fényjátékban. Akkor még szentül hitték, hogy a templomok épp erre valók: hogy pompás szivárványokat láthasson bennük az ember.

A dupla tölgyfa ajtón át a kórus hangja felröppent a templom boltíveibe. Az orgonista segédje, apró termetű, aszott kis öreg, hajlott korához képest meglepő energiával taposta a fújtatót, a *Csodás kegyelem* beharsozta az egész belteret.

A pap az oltárnál állhatatosan az ég felé tárta karjait, a Mennyei Atya bölcsessége és vigasza felé, ahová ajkairól felszállt az ima, a reményé, egyetlen védgátként a gyász tetőző dagálya ellen. Nagy szükségére volt az erős égi támogatásra, hiszen mindig ez a legnehezebb: hogy Isten akarataként fogadják el tőle a hívők a tragédiát.

A koporsót az oltár elé tették. A politúrozott mahagónifát leheletfinom fátyolvirágfelhők borították el, köztük tömör rózsacsokor virított, és néhány szál nőszirm, de így is csak az alóluk kinyúló robusztus mahagónideszka ragadta magához a figyelmet, és úgy tartotta fogva, mint fojtogató kéz az ember torkát.

Jack és Amanda Cardinal ebben a templomban esküdtek örök hűséget egymásnak. Azóta sem jártak itt – a jelenlevők közül senki meg nem jósolta volna,

hogy így térnek majd vissza, röpke tizennégy év után, egy temetési gyászmisére: mint halott és gyászoló özvegye.

A Cardinal gyerekek a főhajó első padjában ültek. Oz görcsös erővel szorongatta a maciját, szinte belepréselte a mellkasába, a szeme lesütve, könnyei sűrűn potyogtak pilicka lábszárai között a térdeplőre, ahová a magas padról nem ért le a lába. Mellette jobbról Lou ült, aki karjával átfogta az öccse vállát.

A lány egyetlen másodpercre sem vette le a szemét a koporsóról. Nem számított, hogy már le van zárva, a födelére szórt gyönyörű viráglepel sem akadályozta meg abban, hogy maga előtt lássa a testet, ami ott fekszik alatta kiterítve.

Lout eddig nemigen lehetett afféle öltözetben látni, mint amit most viselt. De ma az sem számított, mennyire utálja azt az egyenruhát, amit katolikus iskolájuk írt elő a lányoknak – mert az apja mindig is szerette, ha kislányosan volt felöltözve. Jack Cardinal egyszer még le is rajzolta Lout ebben a ruhában, amikor vázlatokat készített egy tervbe vett gyerekkönyvhöz, ami aztán sosem készült el. Lou ezen a napon, halott apja kedvéért, még a gyűlölt fehér térdzoknit is hajlandó volt magára húzni, aminek a gumija most fájdalmasan vágott az inába a térdhajlata alatt. A vadonatúj fekete cipőben is sajogtak a lábai, de úgy tűnt, a tragédia súlya alatt is elég stabilan áll rajtuk.

Lou nem énekelte a gyászoló tömeggel a *Csodás kegyelmet*. Hallotta, ahogy a pap kinyilatkoztatja, hogy a halál pusztán a kezdet, és hogy az Isten kifürkészhetetlen útjainak világában ez most az örvendezés ideje, nem a búslakodásé – és attól kezdve nem figyelt tovább. Még egy imát sem mondott el az apja lelki

üdvéért. Ha valaki, ő aztán pontosan tudta, mennyire jó ember volt Jack Cardinal, micsoda csodálatos író, milyen magával ragadó mesemondó. Ahogy azt is, milyen mély űr az a hiány, amit maga után hagy. Neki ugyan nem kellett ehhez se kórus, se pap, se a Jóisten, hogy tőlük tudja meg.

Az éneklés abbamaradt, a pap pedig folytatta a nagyszabású alkalmi prédikációt. Eközben Lou azt próbálta kivenni, miről sutyorog a mögötte ülő két férfi.

– Na, lett valami nagyszerű ötleted? – kérdezte az idősebb a fiatalabbtól.

– Ötletem? Olyan végrendeletet kell végrehajtunk, amiben semmi nincs! – válaszolta a másik indulatosan.

Az idősebb ember megrázta a fejét, és még halkabban folytatta, Lounak meg kellett feszítenie minden figyelmét, hogy hallja, amit mond.

– Semmi? Jack hátrahagyta a feleségét és a két gyermekét.

A fiatalabbik oldalra pillantott, és szinte sziszegve suttozta: – Feleség? Hisz szegények ennyi erővel akár teljesen árvák is lehetnének!

Oz vagy hallotta ezt, vagy sem, mindenesetre fel-emelte a fejét, és a kezét az édesanyja karjára tette. Amanda Oz mellett ült bal felől, de nem a padban, hanem a padsor mellé tolt kerekesszékekben. A tolókoscsi másik oldalán nagydarab ápolónő foglalt helyet, karjait összefűzte lapos melle előtt, látszott, nem igazán indítja meg ennek az idegen férfinak a halála.

Amanda fejét körben vastag kötés borította, gesztenyebarna haját rövidre nyírták. Szemhéja most is zárva volt, mint mindvégig a baleset óta: ahogy ott,

akkor, a férje holtteste láttán lehunyta a szemét, azóta sem nyitotta fel. Az orvosok úgy magyarázták a gyerekeknek: az édesanyjuk teste már szinte teljesen meggyógyult, a gond csak az, hogy a lelke megszökött belőle, és nem tudni, mikor tér vissza belé.

Később, amint a gyásznép vonulni kezdett a templom kapujától a Jack Cardinallal meginduló halottaskocsi után a sír felé, Lou nem követte velük a koporsót. Gondolatban már elbúcsúzott az apjától, a szívében meg úgysem fog tudni soha. Megfogta Oz kezét, és kivonszolta a komor felöltök és gyászruhák közül.

Lou eddigre már belefáradt a rengeteg szomorú arc látványába, a részvét könnyeiben úszó tekintetekbe, amelyek mind fürkészve néztek az ő száraz szemébe. Elege lett az irodalmi életet megrázó pótolhatatlan veszteségről szóló frázisok sortüzéből is. Hiszen az az ő apja, senki másé, aki ott fekszik holtan abban a ládában! A kislányt nagyon megviselte a rengeteg kondoleáló ember, akik még csak távolról sem érthetik a tragédiát, ami miatt a részvétüket fejezik ki. Az a sok „*őszinte részvétem*”, amit elsuttogtak, az a rengeteg „*micsoda veszteség*”, hogy „*milyen nagy ember volt*”, „*csodálatos író*”, hogy „*ereje teljében ragadta el a halál*”, hogy „*mennyi történet maradt elmondatlan*”...

– Ne sajnálja – vágta oda Lou az egyiküknek. – Hallotta a papot, nem? Ez az örvendezés ideje! Az Isten jó. Hát akkor, gyerünk, énekeljünk együtt!

Az illető megrökönyödve bámult a kislányra, zavarában elmosolyodott, és nyomban keresett egy megértőbb lelket, akivel együtt örvendezhetett az örök élet kezdete fölött.

Most meg majd mindjárt odaérnek a kiásott gödörhöz, ahol a pap, semmi kétség, még emelkedettebb

szavakkal vezeti le a sírba tétel szertartását: megáldja a gyermekeket, rászórja a maréknyi megszentelt földet a leeresztett koporsóra, amire aztán rálapátolnak még vagy kétméternyit a közönséges földből is, és ezzel vége is lesz a hátborzongató előadásnak. A halálnak is kell saját rituálé – a társadalom legalábbis azt állítja, hogy kell. De Lou nem törte magát, hogy részt vegyen benne.

Raadásul sokkal sürgetőbb dolga akadt, aminek a végére akart járni. Hamar meg is találta az ő embezeit: most a parkoló gyepén álldogáltak, az ekléziától távolabb, ahol már normál hangerővel vitathatták tovább, miféle jövő várhat a megcsonkult Cardinal családjára.

– Mit nem adnék érte, ha nem minket kért volna fel Jack a hagyatkozása végrehajtására! – sóhajtott az idősebbik, és kivett egy csomag cigarettát az ingzsebéből, rágyújtott, majd két ujjával elcsípte a gyufa lángját. – Úgy számoltam, hogy én már rég halott leszek, mire Jackre sor kerül.

A fiatalabb férfi kifényesített ünneplőcipője orrára szegezett tekintettel válaszolt: – Egyszerűen nem hagyhatjuk itt őket így, idegenek gondjaira bízva. A kölyköknek kell valaki.

A másik kifújta a füstöt. Résztvételi tekintettel követte a lassan haladó gyászokocsit, aminek még idelátszott domború üvegteteje. Laza alakzatba rendeződött feketerigóraj röpködött fölötte, mintha külön hívásra gyűltek volna össze Jack Cardinal nem hivatalos búcsúztatására.

A férfi lepöckölte a hamut a cigarettája végéről: – A gyerekeknek családban a helyük. De ennek a két szegény kölyöknek nemigen maradt családja.

– Elnézést! – szólt bele egy élénk hang a szomorú beszélgetésbe.

Megfordultak, és a két érintett rájuk emelt tekintetével találkoztak: ott állt Lou és Oz egymás mellett, talán Oz egy kicsivel hátrébb.

– Nekünk *van* családunk – mondta határozottan Lou. – A dédnagymamánk, Louisa Mae Cardinal, Virginiában. Ahol édesapám fölnőtt.

A fiatalabb ember reménykedve nézett rá, mintha ezzel mégis ledobhatná a maga gyöngye vállairól a világ terhét – vagy legalábbis két gyerek sorsáét.

Az öregebb azonban gyanakodva kérdezte Loutól:

– A dédnagyanyátok? Hát ő még él?

– A szüleink épp a baleset előtt beszélgettek arról, hogy odaköltözünk hozzá, és együtt fogunk élni vele.

A fiatalabb férfi minél előbb meg akarta szerezni efelől a bizonyosságot.

– És honnan tudod, hogy befogad benneteket? Biztos vagy benne, hogy megengedi, hogy nála lakjatok? – faggatta a kislányt.

– Biztos! – vágta rá Lou azonnal, pedig fogalma sem lehetett arról, hogyan fogadná őket az idős asszony.

– *Mindannyian?* – kottyant bele Oz aggódó hangja.

Lou tudta, hogy az öccse a tolóokocsis Mamára gondol. Magabiztos hangon jelentette ki Oznak és a két embernek: – *Mindannyian.*